Biuletyn Europejski nr 7 (19)/ 2015*

SPIS TREŚCI

Informacje s. 2

Nowe akty prawne UE s. 2

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE s. 3

- Pojęcie sprawy cywilnej i handlowej s. 3
- Niezgodność z konstytucją i z prawem UE s. 3
- Polityka gospodarcza i pieniężna s. 4
- Swoboda przedsiębiorczości s. 5
- Podatki s. 5
- Cła s. 7
- Cudzoziemcy s. 8
- Rolnictwo s. 11
- Szkolenia i certyfikacja s. 12
- Zdrowie publiczne s. 13
- Łączność s. 13
- Uprawnienia do kierowania pojazdami s. 14
- Znaki towarowe s. 14

Orzecznictwo ETPC s. 15

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie http://www.nsa.gov.pl/biuletyn-europejski.php.

Informacje

- Dnia 7 lipca 2015 r. Europejski Trybunał Praw Człowieka wydał pilotażowy wyrok w sprawie Rutkowski i inni przeciwko Polsce (połączone skargi nr 72287/10, 13927/11 i 46187/11) dotyczący przewlekłości postępowania sądowego. Omówienie wyroku na s. 15 Biuletynu.
- W dniu 30 czerwca 2015 r. wydana została opinia Rzecznika Generalnego w sprawie C-276/14 Gmina Wrocław (pytanie prejudycjalne NSA), w której rzecznik zaproponował udzielenie przez TSUE następującej odpowiedzi: „Artykuł 9 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że gminna jednostka organizacyjna może być uznana za podatnika podatku od wartości dodanej, tylko jeżeli prowadzi samodzielnie działalność gospodarczą w rozumieniu tego artykułu. Do sądu krajowego należy przeprowadzenie – w świetle kryteriów wskazanych przez Trybunał – oceny, czy gminne jednostki budżetowe, których dotyczy postępowanie główne, prowadzą swoją działalność gospodarczą samodzielnie”.
- Komisja Europejska rozpoczęła 18 czerwca postępowanie wobec Polski i pięciu innych krajów unijnych, którym zarzuca utrzymywanie nadmiernych lub nieuzasadnionych barier w dziedzinie usług, świadczonych przez przedstawicieli zawodów regulowanych (w odniesieniu do Polski chodzi o rzeczników patentowych). KE zwraca się do państw o dostosowanie swoich przepisów dotyczących wymogów struktury udziałowej i zakazu świadczenia usług interdyscyplinarnych, jak również zniesienie obowiązkowych stawek minimalnych. Zdaniem KE, „obowiązkowe stawki minimalne nie są konieczne, aby zapewnić wysoką jakość usług świadczonych przez krajowych i zagranicznych usługodawców. Pozbawiają one konsumentów dostępu do bardziej konkurencyjnych cen usług”.
- W dniu 1 lipca Luksemburg objął prezydencję w Radzie Unii Europejskiej i będzie ją sprawował do 31 grudnia br.

Nowe akty prawne UE

- Decyzja Rady (UE) 2015/1026 z dnia 19 czerwca 2015 r. uchylająca decyzję 2009/589/WE w sprawie istnienia nadmiernego deficytu w Polsce.
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017 z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego i Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1291/2013 i (UE) nr 1316/2013 – Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych. Rozporządzenie weszło w życie 3 lipca.
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1014 z dnia 25 czerwca 2015 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 474/2006 ustanawiające wspólnotowy wykaz przewoźników lotniczych podlegających zakazowi

wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty. Rozporządzenie weszło w życie 28 czerwca.

- Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/1005 z dnia 25 czerwca 2015 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1881/2006 w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów ołowiu w niektórych środkach spożywczych. Rozporządzenie weszło w życie 6 lipca.

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE*

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy.]

Pojęcie sprawy cywilnej i handlowej

Wyrok Trybunału z dnia 11 czerwca 2015 r. w sprawach połączonych C-226/13, C-245/13, C-247/13 i C-578/13 *Stefan Fahnenbrock (C-226/13), Holger Priestoph, Matteo Antonio Priestoph i Pia Antonia Priestoph (C-245/13), Rudolf Reznicek (C-247/13) i Hans-Jürgen Kickler, Walther Wöhlk i Zahnärztekammer Schleswig-Holstein Versorgungswerk (C-578/13) przeciwko Hellenische Republik*

Odesłanie prejudycjalne - Współpraca sądowa w sprawach cywilnych - Doręczania dokumentów sądowych i pozasądowych - Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 - Artykuł 1 ust. 1 - Pojęcie "sprawy cywilnej i handlowej" - Odpowiedzialność państwa za acta jure imperii.

*) Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 należy interpretować w ten sposób, że stanowiące przedmiot postępowań głównych powództwa o odszkodowanie z tytułu nieposzanowania praw wywodzonych z posiadania i własności, o wykonanie zobowiązań wynikających z pierwotnych obligacji, których termin wykupu zapadł, czy w końcu o naprawienie szkody, wytoczone przez jednostki będące posiadaczami obligacji państwowych, przeciwko państwu, które je wyemitowało, są objęte zakresem zastosowania owego rozporządzenia, chyba że okaże się, iż wyraźnie wykraczają one poza zakres spraw cywilnych i handlowych.

Niezgodność z konstytucją i z prawem UE

Wyrok Trybunału z dnia 4 czerwca 2015 r. w sprawie C-5/14 *Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH przeciwko Hauptzollamt Osnabrück*

Odesłanie prejudycjalne - Artykuł 267 TFUE - Postępowanie wpadkowe w sprawie kontroli zgodności z konstytucją - Badanie zgodności ustawy krajowej zarówno z prawem Unii Europejskiej, jak i z konstytucją danego państwa członkowskiego - Uprawnienie sądu krajowego do wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczenia w

trybie prejudycjalnym - Uregulowanie krajowe przewidujące nałożenie podatku od wykorzystania paliw jądrowych - Dyrektywy 2003/96/WE i 2008/118/WE - Artykuł 107 TFUE -Artykuły 93 EWEA, 191 EWEA i 192 EWEA.

*) Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy mający wątpliwości co do zgodności uregulowania krajowego zarówno z prawem Unii, jak i z konstytucją danego państwa członkowskiego, nie jest pozbawiony uprawnienia ani w danym wypadku zwolniony z obowiązku skierowania do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytań dotyczących wykładni lub oceny ważności tego prawa ze względu na fakt, że postępowanie wpadkowe w sprawie kontroli zgodności tego uregulowania z konstytucją jest w toku przed sądem krajowym, któremu powierzono sprawowanie tej kontroli.

*) Artykuł 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej oraz art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu takiemu jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które przewiduje nałożenie podatku od wykorzystania paliw jądrowych do przemysłowego wytwarzania energii elektrycznej.

*) Artykuł 107 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu takiemu jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które przewiduje nałożenie podatku od wykorzystania paliw jądrowych do przemysłowego wytwarzania energii elektrycznej.

*) Artykuł 93 akapit pierwszy EWEA i art. 191 EWEA w związku z art. 3 akapit pierwszy Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, załączonego do traktatów UE, FUE i EWEA, a także art. 192 akapit drugi EWEA w związku z art. 1 akapit drugi EWEA i art. 2 lit. d) EWEA należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu takiemu jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które przewiduje nałożenie podatku od wykorzystania paliw jądrowych do przemysłowego wytwarzania energii elektrycznej.

Polityka gospodarcza i pieniężna

Wyrok Trybunału z dnia 16 czerwca 2015 r. w sprawie C-62/14 Gauweiler i in.

Odesłanie prejudycjalne – Polityka gospodarcza i pieniężna – Decyzje Rady Prezesów Europejskiego Banku Centralnego (EBC) w sprawie szeregu szczegółów technicznych bezwarunkowych transakcji monetarnych Eurosystemu prowadzonych na wtórnych rynkach obligacji skarbowych – Artykuły 119 TFUE i 127 TFUE – Kompetencje EBC i Europejskiego Systemu Banków Centralnych – Mechanizm transmisji polityki pieniężnej – Utrzymanie stabilności cen – Proporcjonalność – Artykuł 123 TFUE – Zakaz monetyzacji długów państw członkowskich należących do strefy euro

*) Artykuł 119 TFUE, art. 123 ust. 1 TFUE oraz art. 127 ust. 1 i 2 TFUE, a także art. 17–24 protokołu (nr 4) w sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego należy rozumieć w ten sposób, że upoważniają one Europejski System Banków Centralnych (ESBC) do przyjęcia programu skupu

obligacji skarbowych na rynkach wtórnych takiego jak ten ogłoszony w komunikacie prasowym, o którym mowa w protokole z 340. posiedzenia Rady Prezesów Europejskiego Banku Centralnego (EBC) z dnia 5 i 6 września 2012 r.

Swoboda przedsiębiorczości

Wyrok Trybunału z dnia 16 czerwca 2015 r. w sprawie C-593/13 Presidenza del Consiglio dei Ministri, Consiglio di Stato, Consiglio Superiore dei Lavori Pubblici, Autorità per la Vigilanza sui Contratti Pubblici di lavori, servizi e forniture, Conferenza Unificata Stato Regioni, Ministero dello Sviluppo Economico delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero per le Politiche europee, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero per i beni e le attività culturali, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Ministero degli Affari esteri przeciwko Rina Services SpA, Rina SpA, SOA Rina Organismo di Attestazione SpA

Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 49 TFUE, 51 TFUE i 56 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Udział w wykonywaniu władzy publicznej – Dyrektywa 2006/123/WE– Artykuł 14 – Instytucje odpowiedzialne za kontrolę i certyfikację przestrzegania ustawowo wymaganych warunków przez przedsiębiorstwa wykonujące publiczne roboty budowlane – Przepisy krajowe nakładające obowiązek posiadania we Włoszech siedziby statutowej tych instytucji.

*) Artykuł 51 akapit pierwszy TFUE należy interpretować w ten sposób, że zawarty w tym przepisie wyjątek od prawa przedsiębiorczości nie stosuje się do działalności w zakresie certyfikacji wykonywanej przez spółki mające status instytucji certyfikacyjnych.
*) Artykuł 14 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, który przewiduje, że spółki mające charakter instytucji odpowiedzialnych za certyfikację muszą mieć swoją statutową siedzibę na terytorium krajowy.

Podatki

Wyrok Trybunału z dnia 4 czerwca 2015 r. w sprawie C-678/13 *Komisja Europejska przeciwko Rzeczpospolitej Polskiej*

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego - Podatek VAT - Dyrektywa 2006/112/WE - Załącznik III - Zastosowanie obniżonej stawki podatku VAT do sprzętu medycznego, sprzętu pomocniczego oraz pozostałych urządzeń, a także do produktów farmaceutycznych.

*) Stosując obniżoną stawkę podatku od wartości dodanej do dostaw:

– sprzętu medycznego, sprzętu pomocniczego oraz pozostałych urządzeń, które nie są przeznaczone wyłącznie do użytku osobistego przez osoby niepełnosprawne lub które nie są zwykle przeznaczone do łagodzenia skutków lub leczenia niepełnosprawności, a także

– produktów, które nie są produktami farmaceutycznymi zwykle stosowanymi dla ochrony zdrowia, zapobiegania chorobom oraz do celów medycznych i weterynaryjnych lub produktami używanymi do celów antykoncepcyjnych oraz higieny osobistej,

wymienionych w pozycjach 82, 92 i 103 w załączniku nr 3 do Ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 96–98 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy.

*) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

Wyrok Trybunału z dnia 4 czerwca 2015 r. w sprawie C-285/14 *Directeur général des douanes et droits indirects i Directeur régional des douanes et droits indirects d'Auvergne przeciwko Brasserie Bouquet SA*

Odesłanie prejudycjalne - Podatki - Dyrektywa 92/83/EWG - Podatki akcyzowe - Piwo - Artykuł 4 - Niezależne, małe browary- Obniżona stawka podatku akcyzowego - Przesłanki - Brak działania na mocy licencji - Produkcja zgodnie z metodą produkcji należącą do podmiotu trzeciego i z jego upoważnienia - Używanie znaku towarowego tego podmiotu trzeciego na podstawie upoważnienia.

*) Dla celów stosowania obniżonego podatku akcyzowego na piwo przewidziana w art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych, przesłanka, wedle której browar nie może działać na mocy licencji, nie jest spełniona, jeżeli dany browar produkuje swe piwo zgodnie z porozumieniem upoważniającym go do posługiwania się znakami towarowymi i metodami produkcji podmiotu trzeciego.

Wyrok Trybunału z dnia 11 czerwca 2015 r. w sprawie C-256/14 *Lisboagás GDL - Sociedade Distribuidora de Gás Natural de Lisboa SA przeciwko Autoridade Tributária e Aduaneira*

Odesłanie prejudycjalne - Podatek od wartości dodanej (VAT) -Dyrektywa 2006/112/WE - Artykuł 9, art. 73, art. 78 akapit pierwszy lit. a) i art. 79 akapit pierwszy lit. c) - Podstawa opodatkowania - Wliczanie kwot opłat komunalnych za zajmowanie części podziemnej gruntu uiszczanych przez spółkę posiadającą koncesję na dystrybucję gazu w sieci do podstawy opodatkowania podatkiem VAT naliczanego od usług świadczonych przez tę spółkę na rzecz spółki zajmującej się sprzedażą gazu.

*) Wykładni art. 9 ust. 1, art. 73, art. 78 akapit pierwszy lit. a) oraz art. 79 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy dokonywać w ten sposób, że kwoty opłat takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, płacone na rzecz gmin przez spółkę posiadającą koncesję na dystrybucję gazu w sieci z tytułu korzystania ze składnika mienia komunalnego tych gmin, które następnie spółka ta przerzuca na inną spółkę, zajmującą się sprzedażą gazu, która ostatecznie przerzuca je na odbiorców końcowych, wlicza się – na podstawie art. 73 tej dyrektywy – do podstawy opodatkowania podatkiem VAT usług świadczonych przez pierwszą z tych spółek na rzecz drugiej.

Wyrok Trybunału z dnia 18 czerwca 2015 r. w sprawie C-9/14 *Staatssecretaris van Financiën przeciwko D. G. Kieback*

Odesłanie prejudycjalne - Swobodny przepływ pracowników - Przepisy podatkowe - Podatki dochodowe - Dochody osiągane na terytorium państwa członkowskiego - Pracownik niebędący rezydentem - Opodatkowanie w państwie zatrudnienia - Przesłanki.

*) Artykuł 39 ust. 2 WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie

opodatkowując dochody pracownika niebędącego rezydentem, który wykonywał działalność zawodową w tym państwie członkowskim przez część roku, odmówiło przyznania temu pracownikowi korzyści podatkowej uwzględniającej jego sytuację osobistą i rodzinną ze względu na fakt, że chociaż osiągnął on w tym państwie członkowskim wszystkie lub niemal wszystkie swoje dochody tego okresu, to jednak dochody te nie stanowiły zasadniczej części jego dochodów podlegających opodatkowaniu w trakcie całego rozpatrywanego roku. Bez wpływu na tę wykładnię pozostaje okoliczność, że pracownik ten wyjechał w celu wykonywania działalności zawodowej w państwie trzecim, a nie w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Wyrok Trybunału z dnia 10 czerwca 2015 r. w sprawie C-686/13 *X AB przeciwko Skatteverket*

Odesłanie prejudycjalne - Artykuł 49 TFUE - Swoboda przedsiębiorczości - Przepisy podatkowe - Podatek dochodowy od osób prawnych - Udziały do celów działalności gospodarczej - Przepisy państwa członkowskiego przewidujące zwolnienie z podatku zysku, a jednocześnie wykluczające możliwość odliczenia strat - Zbycie przez spółkę będącą rezydentem udziałów w spółce zależnej niebędącej rezydentem - Strata wynikająca ze straty kursowej.

*) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on ustawodawstwu podatkowemu państwa członkowskiego, na mocy którego zwolniony z podatku od osób prawnych jest zysk osiągnięty z tytułu udziałów do celów działalności gospodarczej, a jednocześnie wykluczona jest możliwość odliczenia straty powstałej z tytułu tych udziałów, nawet jeśli strata ta wynika ze straty kursowej.

Cła

Wyrok Trybunału z dnia 11 czerwca 2015 r. w sprawie C-58/14 *Hauptzollamt Hannover przeciwko Amazon EU Sàrl*

Odesłanie prejudycjalne - Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87- Unia celna i Wspólna taryfa celna - Nomenklatura Scalona - Pozycja 8543 70 - Maszyny i aparatura, elektryczne, posiadające indywidualne funkcje, niewymienione ani niewłączone gdzie indziej w dziale 85 Nomenklatury Scalonej - Podpozycje 8543 70 10 i 8543 70 90 - Czytnik książek elektronicznych z funkcjami tłumaczenia lub słownikowymi.

*) Nomenklaturę Scaloną, zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie wspólnej taryfy celnej, zmienionym rozporządzeniem Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. należy interpretować w ten sposób, że czytnik książek elektronicznych wyposażony w funkcję tłumaczenia lub słownikową należy klasyfikować, w sytuacji gdy funkcja ta nie stanowi podstawowej funkcji produktu, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego, do podpozycji 8543 70 90 a nie do podpozycji 8543 70 10.

Wyrok Trybunału z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie C-187/14 *Skatteministeriet przeciwko DSV Road A/S*

Odesłanie prejudycjalne - Wspólnotowy kodeks celny - Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 - Artykuły 203 i 204 - Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 - Artykuł 859 - Procedura tranzytu zewnętrznego - Powstanie długu celnego - Kwestia usunięcia spod dozoru celnego - Niewykonanie obowiązku - Przedstawienie towarów w urzędzie przeznaczenia po terminie - Towary nieprzyjęte przez odbiorcę i zwrócone bez przedstawienia w

urzędzie celnym - Towary ponownie objęte procedurą tranzytu zewnętrznego poprzez nowe zgłoszenie - Dyrektywa 2006/112/WE - Artykuł 168 lit. e) - Odliczenie podatku VAT w związku z przywozem przez przewoźnika.

*) Artykuł 203 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 Rady z dnia 20 listopada 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że dług celny nie powstaje na podstawie tego artykułu w związku z samym faktem, że towary objęte procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego zostały, po bezskutecznej próbie dostawy, dostarczone do wolnocłowego portu wyjścia bez przedstawienia ich w urzędzie celnym miejsca przeznaczenia ani w urzędzie celnym portu wolnocłowego, jeżeli wykazano, że owe towary zostały ponownie przewiezione do ich miejsca przeznaczenia w ramach drugiej procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego, która została prawidłowo zakończona. Natomiast w ramach hipotezy, wedle której nie wykazano, że towary przewiezione w ramach pierwszej i drugiej procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego były tymi samymi towarami, dług celny powstaje na podstawie tego artykułu.

*) Artykuł 204 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 1791/2006, w związku z art. 859 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 214/2007 z dnia 28 lutego 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że spóźnione przedstawienie w urzędzie celnym miejsca przeznaczenia w ramach drugiej procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego towarów objętych pierwszą procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego stanowi niewykonanie obowiązku skutkujące powstaniem długu celnego, chyba że spełnione są przesłanki przewidziane w art. 356 ust. 3 lub art. 859 tiret drugie i pkt 2 lit. c) tego rozporządzenia, co podlega ocenie sądu krajowego.

*) Artykuł 168 lit. e) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisom krajowym wykluczającym odliczenie podatku od wartości dodanej związanego z przywozem, do zapłaty którego zobowiązany jest przewoźnik, który nie jest ani importerem, ani właścicielem towarów, o których mowa, lecz który jedynie zapewnił wykonanie transportu i odprawę celną w ramach swej działalności przewozowej podlegającej podatkowi od wartości dodanej.

Cudzoziemcy

Wyrok Trybunału z dnia 4 czerwca 2015 r. w sprawie C-543/13 *Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank przeciwko E. Fischer-Lintjens*

Odesłanie prejudycjalne - Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących - Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 - Artykuł 27 - Załącznik VI rubryka R pkt 1 lit. a) i b) - Pojęcie "emerytur lub rent należnych na podstawie ustawodawstwa kilku państw członkowskich" - Świadczenia rzeczowe - Przyznanie emerytury z mocą wsteczną na podstawie ustawodawstwa państwa członkowskiego miejsca zamieszkania - Korzystanie ze świadczeń opieki zdrowotnej uzależnione od przystąpienia do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego - Zaświadczenie o niepodleganiu ubezpieczeniu na podstawie ustawodawstwa dotyczącego obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego w państwie członkowskim miejsca zamieszkania - Następczy brak obowiązku opłacania składek w tym

państwie członkowskim - Cofnięcie z mocą wsteczną tego zaświadczenia - Niemożność przystąpienia z mocą wsteczną do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego - Przerwanie ochrony przed ryzykiem choroby przez takie ubezpieczenie - Skuteczność (effet utile) rozporządzenia nr 1408/71.

*) Artykuł 27 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r., w związku z rubryką R pkt 1 lit. a) i b) załącznika VI do rozporządzenia nr 1408/71 należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym emeryturę osoby uprawnionej należy uważać za należną począwszy od początku okresu, za który ta emerytura była faktycznie wypłacana temu zainteresowanemu, bez względu na dzień, w którym formalnie stwierdzono prawo do wspomnianej emerytury, w tym w danym wypadku, gdy okres ten rozpoczyna bieg przed dniem wydania decyzji o przyznaniu tej emerytury.

*) Artykuły 27 i 84a rozporządzenia nr 1408/71, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem nr 1992/2006, w związku z rubryką R pkt 1 lit. a) i b) załącznika VI do rozporządzenia nr 1408/71 należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które nie pozwala osobie uprawnionej do emerytury, przyznanej przez to państwo członkowskie z mocą wsteczną na rok wcześniej, przystąpić do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego z tą samą mocą wsteczną i które skutkuje pozbawieniem tej osoby uprawnionej wszelkiej ochrony w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, bez uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności, w szczególności tych dotyczących jej sytuacji osobistej.

Wyrok Trybunału z dnia 18 czerwca 2015 r. w sprawie C-586/13 *Martin Meat kft przeciwko Géza Simonfay i Ulrich Salburg*

Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług - Dyrektywa 96/71/WE - Artykuł 1 ust. 3 lit. a) i c) - Delegowanie pracowników - Wynajem pracowników - Akt o przystąpieniu z 2003 r. - Rozdział 1 ust. 2 i 13 załącznika X - Przepisy przejściowe - Dostęp obywateli węgierskich do rynku pracy państw będących już członkami Unii Europejskiej w dniu przystąpienia Republiki Węgierskiej do Unii - Wymóg pozwolenia na pracę w przypadku wynajmu pracowników - Sektory niewrażliwe.

*) Wykładni rozdziału 1 ust. 2 i 13 załącznika X do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że Republika Austrii mogła ograniczyć wynajem siły roboczej na swoim terytorium, zgodnie z rozdziałem 1 ust. 2 do tego załącznika, nawet jeśli ten wynajem nie dotyczył sektora wrażliwego w rozumieniu rozdziału 1 ust. 13 wspomnianego załącznika.

*) W celu ustalenia, czy taki stosunek umowny jak rozpatrywany w postępowaniu głównym powinien zostać zakwalifikowany jako wynajem siły roboczej w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. c) dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania

pracowników w ramach świadczenia usług należy uwzględnić wszystkie okoliczności wskazujące na to, że przemieszczenie pracownika do przyjmującego państwa członkowskiego stanowi sam przedmiot świadczenia usług, którego dotyczy stosunek umowny albo go nie stanowi. Na to, że takie przemieszczenie pracownika nie stanowi samego przedmiotu świadczenia usług wskazują zasadniczo okoliczności, że usługodawca ponosi konsekwencje świadczenia usług niezgodnego z postanowieniami umowy oraz że ten usługodawca może swobodnie określić liczbę pracowników, którą uzna za odpowiednią do wysłania do przyjmującego państwa członkowskiego. Natomiast okoliczność, że przedsiębiorstwo, na rzecz którego usługi są świadczone kontroluje zgodność wykonania świadczenia ze wspomnianą umową lub że może udzielać ogólnych porad pracownikom zatrudnionym przez usługodawcę jako taka nie pozwala na stwierdzenie, że mamy do czynienia z wynajmem siły roboczej.

Wyrok Trybunału z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie C-373/13 *H. T. przeciwko Land Baden-Württemberg*

Odesłanie prejudycjalne - Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości - Granice, azyl i imigracja - Dyrektywa 2004/83/WE - Artykuł 24 ust. 1 - Minimalne normy dotyczące warunków nadania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej - Cofnięcie zezwolenia na pobyt - Przesłanki - Pojęcie "[ważnych względów bezpieczeństwa narodowego] lub porządku publicznego" - Udział osoby posiadającej status uchodźcy w działaniach organizacji znajdującej się w utworzonym przez Unię Europejską wykazie organizacji terrorystycznych.

*) Wykładni dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości [treści] przyznawanej ochrony należy dokonywać w ten sposób, że zezwolenie na pobyt, które zostało przyznane uchodźcy, może zostać cofnięte albo na podstawie art. 24 ust. 1 tej dyrektywy, w sytuacji, gdy istnieją ważne względy bezpieczeństwa narodowego lub porządku publicznego w rozumieniu tego przepisu, albo na podstawie art. 21 ust. 3 wspomnianej dyrektywy, gdy istnieją powody zastosowania odstępstwa od zasady non-refoulement przewidzianej w art. 21 ust. 2 tej samej dyrektywy.

*) Wsparcie udzielane organizacji terrorystycznej wpisanej do wykazu załączonego do wspólnego stanowiska Rady z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (2001/931/WPZiB) może stanowić „[ważne względy bezpieczeństwa narodowego] lub porządku publicznego” w rozumieniu art. 24 ust. 1 dyrektywy 2004/83, nawet gdy przesłanki z art. 21 ust. 2 tej dyrektywy art. 21 ust. 2 nie zostały spełnione. Aby przyznane uchodźcy zezwolenie na pobyt mogło zostać cofnięte na podstawie art. 24 ust. 1 tej dyrektywy z tego względu, że uchodźca ten wspiera taką organizację terrorystyczną, właściwe organy są jednak zobowiązane przeprowadzić, pod kontrolą sądów krajowych, indywidualną ocenę konkretnych okoliczności faktycznych dotyczących działań zarówno organizacji, jak i uchodźcy. W sytuacji, gdy państwo członkowskie postanawia wydalić uchodźcę, któremu cofnięto zezwolenie na pobyt, lecz zawiesza wykonanie tej decyzji, niezgodne ze wspomnianą dyrektywą jest pozbawienie go dostępu do świadczeń gwarantowanych na mocy jej rozdziału VII, chyba że znajdzie zastosowanie wyjątek wyraźnie przewidziany w tej samej dyrektywie.

Rolnictwo

Wyrok Trybunału z dnia 11 czerwca 2015 r. w sprawie C-51/14 *Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG przeciwko Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung*

Odesłanie prejudycjalne - Rolnictwo - Wspólna organizacja rynków - Cukier - Refundacja kosztów składowania - Rozporządzenie (EWG) nr 1998/78 - Artykuł 14 ust. 3 - Rozporządzenie (EWG) nr 2670/81- Artykuł 2 ust. 2 - Zastąpienie cukru C do celów wywozu - Przesłanki - Materialna wymiana cukru C na cukier zastępujący - Zastąpienie, którego można dokonać wyłącznie przy użyciu cukru wyprodukowanego przez producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim - Ważność w świetle art. 34 TFUE i 35 TFUE.

*) Artykuł 14 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1998/78 z dnia 18 sierpnia 1978 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wyrównywania kosztów składowania w odniesieniu do cukru, zmienionego rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1714/88 z dnia 13 czerwca 1988 r. w związku z art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2670/81 z dnia 14 września 1981 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę, zmienionego rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 3892/88 z dnia 14 grudnia 1988 r. powinno się interpretować w ten sposób, iż jeśli chodzi o sytuację taką jak sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której producent zamierza zastąpić do celów wywozu ilość cukru C równoważną ilością cukru kwotowego wyprodukowaną przez innego producenta, w ramach refundacji kosztów składowania należy uwzględnić przesłanki zawarte w tym ostatnim przepisie. Przesłanki te obejmują zwłaszcza wymóg, by cukier zastępujący został wyprodukowany przez innego producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim. Badanie przedstawionych pytań nie wykazało, by istniał jakikolwiek czynnik mogący wpływać na ważność tego przepisu.

*) Artykuły 14 ust. 3 rozporządzenia nr 1998/78 oraz art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2670/81 powinny być interpretowane w ten sposób, iż nie wymagają, jako przesłanki prawidłowości operacji zastąpienia cukru do celów wywozu, by początkowa ilość cukru C oraz ilość cukru zastępującego zostały wymienione przez producenta materialnie.

Wyrok Trybunału z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie C-242/14 *Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH przeciwko Gerhard und Jürgen Vogel GbR i inni*

Odesłanie prejudycjalne - Wspólnotowa ochrona odmian roślin - Rozporządzenie (WE) nr 1768/95 - Odstępstwo przewidziane w art. 14 - Korzystanie przez rolnika z materiału ze zbioru chronionej odmiany roślin bez upoważnienia posiadacza prawa - Obowiązek zapłaty przez rolników godziwego wynagrodzenia za to korzystanie - Termin do dokonania tej zapłaty w celu skorzystania z odstępstwa - Możliwość powołania się na art. 94 przez posiadacza prawa do ochrony odmiany - Naruszenie.

*) Aby móc skorzystać z przewidzianego w art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin odstępstwa od obowiązku uzyskania upoważnienia od posiadacza prawa do ochrony danej odmiany roślin, rolnik, który wykorzystał materiał rozmnożeniowy chronionej odmiany roślin uzyskany z własnej uprawy (materiał siewny z gospodarstwa), bez zawarcia uprzednio umowy na to z posiadaczem prawa do ochrony danej odmiany roślin, jest zobowiązany do zapłaty godziwego wynagrodzenia należnego na podstawie tego art. 14 ust. 3 tiret czwarte

w terminie upływającym na koniec roku gospodarczego, w którym to wykorzystanie miało miejsce, to jest najpóźniej 30 czerwca po dniu powtórnego wysiewu.

Szkolenia i certyfikacja

Wyrok Trybunału z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie C-303/14 Komisja *Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej*

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Rozporządzenie (WE) nr 842/2006 – Szkolenia i certyfikacja – Obowiązek powiadomienia – Sankcje – Rozporządzenia (WE) nr 303/2008, (WE) nr 304/2008, (WE) nr 305/2008, (WE) nr 306/2008, (WE) nr 307/2008 i (WE) nr 308/2008

*) W wyniku niepodania Komisji Europejskiej wymaganych informacji w zakresie jednostek certyfikujących personel i przedsiębiorstwa, a także nazw certyfikatów wydawanych personelowi i przedsiębiorstwom, zaangażowanym w działania związane z niektórymi fluorowanymi gazami cieplarnianymi oraz informacji o przepisach krajowych dotyczących sankcji za naruszenie przepisów rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 ust. 2 i art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia, art. 12 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 303/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego na mocy rozporządzenia nr 842/2006 minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji przedsiębiorstw i personelu w odniesieniu do stacjonarnych urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła zawierających fluorowane gazy cieplarniane, art. 12 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 304/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego na mocy rozporządzenia nr 842/2006 minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji przedsiębiorstw i personelu w odniesieniu do stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej i gaśnic zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane, art. 7 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 305/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego na mocy rozporządzenia nr 842/2006 minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji personelu dokonującego odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych z rozdzielnic wysokiego napięcia, art. 6 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 306/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego na mocy rozporządzenia nr 842/2006 minimalne wymagania i warunki wzajemnego uznawania certyfikacji personelu dokonującego odzysku rozpuszczalników na bazie fluorowanych gazów cieplarnianych z urządzeń, art. 4 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 307/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego na mocy rozporządzenia nr 842/2006 minimalne wymagania w zakresie programów szkoleniowych oraz warunki wzajemnego uznawania zaświadczeń o odbytym szkoleniu dla personelu w odniesieniu do wykorzystywanych w niektórych pojazdach silnikowych systemów klimatyzacyjnych zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane, a także art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 308/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. określającego zgodnie z rozporządzeniem nr 842/2006 formę powiadamiania o programach szkoleń i certyfikacji państw członkowskich.

Zdrowie publiczne

Wyrok Trybunału z dnia 11 czerwca 2015 r. w sprawie C-29/14 Komisja *Europejska przeciwko Rzeczpospolitej Polskiej*

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego - Zdrowie publiczne - Dyrektywa 2004/23/WE - Dyrektywa 2006/17/WE - Dyrektywa 2006/86/WE - Wyłączenie komórek rozrodczych, tkanek płodowych i tkanek zarodkowych z zakresu

stosowania przepisów prawa krajowego stanowiących transpozycję tych dyrektyw.

*) Poprzez nieobjęcie komórek rozrodczych, tkanek płodowych i tkanek zarodkowych zakresem stosowania przepisów prawa krajowego stanowiących transpozycję dyrektywy 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie ustalenia norm jakości i bezpiecznego oddawania, pobierania, testowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich, dyrektywy Komisji 2006/17/WE z dnia 8 lutego 2006 r. wprowadzającej w życie dyrektywę 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do niektórych wymagań technicznych dotyczących dawstwa, pobierania i badania tkanek i komórek ludzkich oraz dyrektywy Komisji 2006/86/WE z dnia 24 października 2006 r. wykonującej dyrektywę 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wymagań dotyczących możliwości śledzenia, powiadamiania o poważnych i niepożądanych reakcjach i zdarzeniach oraz niektórych wymagań technicznych dotyczących kodowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 31 dyrektywy 2004/23, art. 3 lit. b), art. 4 ust. 2, art. 7 dyrektywy 2006/17 oraz załącznika III do niej, jak również art. 11 dyrektywy 2006/86.

Łączność

Wyrok Trybunału z dnia 11 czerwca 2015 r. w sprawie C-1/*14 Base Company NV i Mobistar NV przeciwko Ministerraad*

Odesłanie prejudycjalne - Sieci i usługi łączności elektronicznej -Dyrektywa 2002/22/WE- Artykuły 4, 9, 13 i 32 - Obowiązki z tytułu świadczenia usługi powszechnej i obowiązki z tytułu świadczenia usługi społecznej - Zapewnienie dostępu stacjonarnego i świadczenie usług telefonicznych - Przystępność taryf - Specjalne opcje taryfowe - Finansowanie obowiązków z tytułu świadczenia usługi powszechnej - Dodatkowe usługi obowiązkowe - Usługi łączności ruchomej lub abonamentów internetowych.

*) Dyrektywę 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywę o usłudze powszechnej), zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że taryfy specjalne i mechanizm finansowania przewidziane, odpowiednio, w art. 9 i art. 13 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy mają zastosowanie do usług abonamentów internetowych wymagających stacjonarnego przyłączenia do Internetu, ale nie do usług łączności ruchomej, w tym usług abonamentów internetowych świadczonych w ramach wspomnianych usług łączności ruchomej. Jeśli usługi łączności ruchomej zostają publicznie udostępnione na terytorium kraju

jako „dodatkowe usługi obowiązkowe" w rozumieniu art. 32 dyrektywy 2002/22, zmienionej dyrektywą 2009/136, ich finansowanie nie może zostać zapewnione na gruncie prawa krajowego przez mechanizm implikujący udział konkretnych przedsiębiorstw.

Uprawnienia do kierowania pojazdami

Wyrok Trybunału z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie C-664/13 *VAS «Ceļu satiksmes drošības direkcija» i Latvijas Republikas Satiksmes ministrija przeciwko Kaspars Nīmanis*

Odesłanie prejudycjalne - Transport - Prawa jazdy - Przedłużanie okresu ważności prawa jazdy przez państwo członkowskie, w którym wydano prawo jazdy - Wymóg zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego - Zgłoszenie miejsca zamieszkania.

*) Artykuł 12 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, na mocy którego jedyny sposób, jakim dysponuje osoba ubiegająca się o wydanie lub przedłużenie okresu ważności prawa jazdy w tym państwie członkowskim w celu wykazania, że spełnia ona przewidziany w art. 7 ust. 1 lit. e) i w art. 7 ust. 3 lit. b) tej dyrektywy wymóg „miejsca zamieszkania" w rozumieniu tego art. 12 na terytorium wspomnianego państwa członkowskiego, polega na ustaleniu istnienia zgłoszonego miejsca zamieszkania na terytorium danego państwa członkowskiego.

Znaki towarowe

Wyrok Trybunału z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie C-147/14 *Loutfi Management Propriété intellectuelle SARL przeciwko AMJ Meatproducts NV i Halalsupply NV*

Odesłanie prejudycjalne - Wspólnotowy znak towarowy - Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 - Artykuł 9 ust. 1 lit. b) - Skutki - Prawa przyznane przez wspólnotowy znak towarowy - Oznaczenia identyczne lub podobne - Zakaz używania - Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd - Ocena - Uwzględnienie użycia języka innego niż język urzędowy Unii Europejskiej.

*) Artykuł 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, że w celu oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd mogącego istnieć w przypadku wspólnotowego znaku towarowego i oznaczenia, które obejmują towary identyczne lub podobne oraz oba zawierają stanowiące element dominujący jakieś słowo arabskie w pismach łacińskim i arabskim, przy czym słowa te są podobne pod względem wizualnym, w okolicznościach, w których właściwy krąg odbiorców wspólnotowego znaku towarowego i spornego oznaczenia ma podstawową znajomość pisanego języka arabskiego, trzeba wziąć pod uwagę znaczenie i wymowę tych słów.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

[*) Podstawę opracowania not dotyczących orzeczeń ETPC stanowią noty informacyjne MSZ oraz informacje zawarte w bazie HUDOC]

Wyrok z dnia 16 czerwca 2015 r., Lebedinschi przeciwko Republice Mołdowy (skarga nr 41971/11)

Art. 6 Konwencji – prawo do rzetelnego procesu sądowego – brak odpowiedniego uzasadnienia

Skargę do Trybunału wniósł były mołdowski policjant, który w czasie służby uległ wypadkowi. Skarżący utracił zdolność do służby. W trakcie postępowania sądowego w sprawie jednorazowego odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu z powodu wypadku skarżący powołał się na przepis prawny, zgodnie z którym wysokość odszkodowania przysługującego pracownikom zatrudnionym na umowę o pracę, to jest pracownikom znajdującym się w sytuacji prawnej skarżącego, powinna była być wyższa. Mołdowski Sąd Najwyższy w ogóle nie odniósł się do tego argumentu. Skarżący zarzucił, iż taki stan rzeczy stanowił naruszenie jego prawa do rzetelnego procesu, chronionego w art. 6 Konwencji o prawach człowieka.
ETPC stwierdził naruszenie Konwencji. Trybunał wskazał, iż to, czy skarżący mógł skorzystać z wyjątku prawnego zastrzeżonego dla pracowników zatrudnionych na umowę o pracę, było kwestią prawnie i logicznie odrębną od tego, czy ten akt prawny znajdował zastosowanie do funkcjonariuszy policji. Mołdowski Sąd Najwyższy powinien był zatem dać wyraźną odpowiedź na to pytanie. Bez takiej odpowiedzi skarżący nie mógł stwierdzić, czy sąd ten po prostu zignorował podniesiony argument, czy też odrzucił środek prawny wniesiony przez skarżącego bez podania przyczyn. Ta okoliczność wystarczyła, by Trybunał stwierdził, iż postępowanie w sprawie odszkodowania dla skarżącego nie było rzetelne i naruszyło art. 6 Konwencji.

Wyrok z dnia 30 czerwca 2015 r., Abdulla Ali przeciwko Wielkiej Brytanii (skarga nr 30971/12)

Art. 6 Konwencji – prawo do rzetelnego procesu sądowego – negatywne przekazy w mediach

Skargę do Trybunału wniósł obywatel Wielkiej Brytanii, który został zatrzymany w czasie szeroko zakrojonej akcji antyterrorystycznej, a następnie oskarżony i skazany za udział w spisku mającym na celu przeprowadzenie zamachów terrorystycznych w samolotach. Sprawa zyskała duży rozgłos w mediach, które szeroko komentowały przebieg procesu, zwłaszcza po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji. W czasie postępowania odwoławczego skarżący podniósł zarzut, iż tak duży negatywny rozgłos wyklucza bezstronne i rzetelne rozpatrzenie jego sprawy przez ławę przysięgłych. Przed Trybunałem skarżący zarzucił, że negatywne komentarze medialne pozbawiły go prawa do rzetelnego procesu, chronionego w art. 6 ust. 1 Konwencji.
Trybunał nie zgodził się z argumentacją skarżącego i nie stwierdził naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji. Trybunał zbadał przede wszystkim, czy obowiązujące prawo krajowe dawało gwarancje zapobiegające stronniczości ławy przysięgłych również w tych przypadkach, kiedy media okazują żywe zainteresowanie toczącym się procesem. Prawdą jest, iż komentarze w mediach

pomiędzy procesem przed sądem pierwszej i drugiej instancji były negatywne dla skarżącego. W czasie wyboru ławników sąd jednakże zatroszczył się o to, by uczulić kandydatów, a następnie wybranych ławników, by ci nie rozmawiali o sprawie z nikim spoza swego grona oraz powstrzymywali się od oglądania, słuchania i czytania przekazów medialnych dotyczących sprawy. Odpowiednie instrukcje w tej sprawie, wraz z przypomnieniem o konieczności zachowania bezstronności, były przekazywane ławnikom przez sędziego zawodowego we wszystkich newralgicznych punktach procesu. Co więcej, skarżący nie zakwestionował wyboru poszczególnych ławników, nie miał też uwag do treści instrukcji im przekazywanych.

Dalej, w związku z negatywnymi komentarzami w mediach skarżący wniósł o zawieszenie postępowania odwoławczego - bezskutecznie. Odrzucając ten wniosek sąd krajowy wskazał, iż sporny przekaz medialny został opublikowany przed podjęciem decyzji o przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, a tym samym nikt z ławników jeszcze nie wiedział, że zostanie ławnikiem w tej sprawie. Sąd wziął pod uwagę upływ czasu do momentu rozpoczęcia procesu i uznał, iż był on na tyle znaczny, że negatywny przekaz zdążył utracić swą ostrość. Nic w sprawie nie wskazuje na to, by którykolwiek z ławników nie dostosował się do instrukcji sądu w sprawie ograniczenia swego osądu sprawy wyłącznie do dowodów przeprowadzonych na rozprawie. Nic również nie wskazuje na to, by którykolwiek z ławników był stronniczy. Fakt, iż ława przysięgłych wydała inny werdykt w stosunku do pozostałych współoskarżonych w procesie skarżącego niż w procesie przed sądem pierwszej instancji nie wystarcza, by przyjąć, iż ława była stronnicza i orzekła pod wpływem negatywnych przekazów medialnych. W konkluzji Trybunał doszedł do wniosku, iż skarżący nie dowiódł, by ławnicy orzekający w jego sprawie nie byli bezstronni ze względu na medialne zainteresowanie, jakim cieszył się jego proces. Tym samym nie można mówić o naruszeniu zasady rzetelnego procesu i art. 6 ust. 1 Konwencji.

Wyrok z dnia 7 lipca 2015 r., Rutkowski i inni przeciwko Polsce (połączone skargi nr 72287/10, 13927/11 i 46187/11)

Art. 6 i art. 13 Konwencji – naruszenie prawa do rozpoznania skargi w rozsądnym terminie – „fragmentacja" postępowania krajowego

Skargę do Trybunału wniosło troje obywateli polskich, których postępowania sądowe trwały odpowiednio prawie 8 lat (postępowanie karne), prawie 12 lat i ponad 13 lat (postępowania cywilne). Jeszcze w toku postępowań przed sądami polskim skarżący wnieśli skargi na przewlekłość postępowania na podstawie ustawy z 14 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki - pierwszy skarżący otrzymał na tej podstawie zadośćuczynienie w wysokości 2 tys. zł, skargi pozostałych skarżących nie zostały uwzględnione. Przed Trybunałem skarżący zarzucili, iż nadmierna przewlekłość postępowań sądowych w ich sprawach stanowiła naruszenie prawa do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie, które jest aspektem prawa do rzetelnego procesu chronionego w art. 6 ust. 1 Konwencji o prawach człowieka. Skarżący twierdzili także, iż środek prawny przysługujący im w odniesieniu do przewlekłości postępowania - to jest skarga z ustawy z 14 czerwca 2004 r. - był nieskuteczny, łamiąc tym samym ich prawo do skutecznego środka odwoławczego z art. 13 Konwencji.

Trybunał zgodził się z argumentacją skarżących i stwierdził naruszenia art. 6 ust. 1 oraz art. 13 Konwencji. Trybunał miał już okazję orzekać w analogicznych sprawach po wejściu w życie ustawy z 14 czerwca 2004 r. i uznawał wówczas, iż skarga wnoszona na podstawie tejże ustawy ma charakter skutecznego środka odwoławczego w rozumieniu art. 13 Konwencji. Jednakże, ze względu na praktykę polskich sądów, która wykształciła się w przedmiocie rozumienia zwłoki w postępowaniu oraz wysokości zadośćuczynienia za taką zwłokę, Trybunał uznał za stosowne ponowne zajęcie się tą

kwestią.
Jak uznał Trybunał, poważne opóźnienia w rozstrzyganiu ich spraw nie zostały odpowiednio uwzględnione przez polskie sądy rozpatrujące skargi na przewlekłość tych postępowań. Wbrew orzecznictwu Trybunału w Strasburgu dotyczącego rozsądnego terminu postępowania, polskie sądy nie brały pod uwagę całej długości postępowania w danej sprawie (to jest długości postępowania od momentu wniesienia pozwu/postawienia zarzutów do momentu prawomocnego zakończenia sprawy), lecz jedynie poszczególnych jego etapów: w dwóch przypadkach sądy nie wzięły pod uwagę okresu przed wejściem w życie ustawy z 14 czerwca 2004 r., a w jednym przypadku sąd ograniczył się wyłącznie do postępowania w tej instancji, w jakiej wówczas znajdowała się sprawa. Taka praktyka była zgodna z orzecznictwem polskiego Sądu Najwyższego z lat 2004-2013, lecz sprzeczna z konwencyjnymi standardami rzetelności postępowania.
Trybunał dalej wskazał, że taka "fragmentacja postępowania" miała wpływ na wysokość zadośćuczynienia przyznanego skarżącym - skargi dwojga z nich w ogóle nie zostały uwzględnione, a ten skarżący, który zadośćuczynienie otrzymał, otrzymał je w wysokości zaledwie 5.5% tego, co przyznałby Trybunał, gdyby w prawie polskim nie istniała skarga na przewlekłość postępowania. Te okoliczności, wobec długości postępowań w sprawach skarżących (8 lat, 12 lat i 13 lat), sprawiły, iż Trybunał uznał, że miało miejsce naruszenie art. 13 oraz art. 6 ust. 1 Konwencji.
Trybunał uznał, iż nieskuteczność skargi z ustawy z 14 czerwca 2004 r. jest na tyle poważna, iż stanowi problem systemowy i konieczne jest wydanie w tej sprawie wyroku pilotażowego. Obecnie przed Trybunałem toczy się około 650 podobnych spraw. Rząd polski argumentował, że po wydaniu przez Sąd Najwyższy uchwały z 28 marca 2013 r. (sygn. akt III SPZP 1/13), uznającej zaskarżoną praktykę sądowniczą za sprzeczną z Konwencją, problem systemowy został rozwiązany - Trybunał w Strasburgu nie uznał jednakże tego argumentu ze względu na wzmożony wpływ analogicznych spraw z postępowań zakończonych w 2013 r. i w 2014 r. Władze polskie zostały zatem zobowiązane do wypracowania porozumienia ze wszystkimi osobami, które wniosły skargę na przewlekłość postępowania do momentu wydania omawianego wyroku Trybunału. Trybunał wyznaczył również dwuletni termin, w którym Polska winna przyjąć środki dla dostosowania praktyki sądowej w sprawach dotyczących przewlekłości do standardów Konwencji.